

“मीठे बच्चे – दूरा ं देशी र विशालबुद्धि बन , शिवबाबाको कार्यमा कहिल्यै डिस्टर्ब (विघ्न) गर्नु छैन। डिस्टर्ब गर्नेलाई उच्च पद मिल्न सक्दैन।”

- प्रश्न:- यस दुनियाँमा मनुष्यहरूलाई कुनचाहिँ ख्याल रहन्छ, जुन सत्ययुगी देवताहरूलाई कहिल्यै आउँदैन?
- उत्तर:- यहाँ मनुष्यले सम्झन्छन्- हामीले कमायौं भने हाम्रो छोरा-नातिले खानेछन् तर यो ख्याल देवताहरूलाई हुँदैन किनभने उनका छोरा-नाति सबै यहाँबाट नै वर्सा लिएर जान्छन्। उनले सम्झन्छन्, हाम्रो अविनाशी राज्य छ। यहाँ नै हरेकले आ-आफ्नो पुरुषार्थ गरिरहेका छन्।
- गीत:- माता ओ माता...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले माताको महिमा सुने। बच्चाहरूले जानिसकेका छन् कुन कुन माताहरूको महिमा हुन्छ। माताहरूको यति धेरै महिमा गर्छन् भने अवश्य आएर गएका हुनु पर्छ। अहिले उनीहरू छैनन्। जो जगत अम्बा आएर गइन्, उनको भक्ति मार्गमा महिमा हुन्छ। अब उनले के गरेर गेली थिइन्- यो तिमीले पनि जान्दैनथ्यौ। जगत अम्बाको मन्दिरमा जान्छन्, गएर उनी सँग केही न केही माग्छन्। कसैलाई बच्चाको आशा रहन्छ, कसैले आशीर्वाद माग्छन्। अब जड चित्रले त केही पनि गर्न सक्दैन, न त केही बुझ्छ। फेरि पनि यो हो भक्ति। तिमीलाई थाहा छ- ती बितिसकेका छन्। जगत अम्बाको महिमा छ। एकको मात्र त होइन, तिमी सबै ब्राह्मण कुलको पालना गर्छौ, फेरि दैवी कुलको पालना गर्नेछौ। तिमीले यस समय मानौं सारा जगतको पालना गर्छौ, फेरि पनि कसैले जान्दैनन्। चण्डिका देवीको पनि मेला लाग्छ। चण्डिका नाम हेर कति नराम्रो (छी-छी) छ! बाबा भन्नुहुन्छ- जो आश्चर्यवत् भागन्ती भएर छोड-पत्र दिन्छन्, उनीहरू गएर चण्डालको जन्म लिन्छन्। घरमा चञ्चलता गर्नेलाई भन्छन् हैन- तँ त चण्डी होस्, चण्डाल होस्। साच्चिकै तिमी देख्छौ- शिवबाबाको बनेर फेरि पनि धेरै चञ्चलता गर्छन्, चञ्चलता अर्थात् अवज्ञा गर्छन्, शिवबाबाको सेवामा डिस्टर्ब (विघ्न) गर्छन् भने आखिर छोडेर जान्छन्। कुनै पनि ब्रह्माकुमारी सेन्टरमा होलिन्, केही चञ्चलता गर्छिन्, कसैलाई सम्झाउन सकिदैनन् वा क्रोध गर्छिन् भने सबै भन्नेछन् यसमा त धेरै क्रोध छ! अब चण्डिका कुनै एक मात्र त होइन, धेरै हुन्छन्। देवीहरूको महिमा पनि हुन्छ, अनि फेरि यस्ता जो चण्डिका आदि बन्छन्, उनको पनि गायन हुन्छ। फेरि पनि ईश्वरका त बनेका छन्। हुन त कोही ज्ञान छोड्छन्, फेरि पनि स्वर्गमा त आउँछन् नि। मालिक त बन्छन् नि। मालिक त राजा-रानी नै बन्छन्, तर प्रजाहरूले पनि हामी मालिक हौं भन्नेछन्। काँगेसीहरू भन्ने गर्छन्- हाम्रो देश महान् छ। आजकल त गीतमा पनि गाइरहन्छन्- भारत धेरै राम्रो थियो। अहिले त रगतको खोलो बगिरहेको छ।

अहिले तिमी बेहदका बाबाको सन्तान बनेका छौ। गोपीवल्लभको गोप-गोपिनीहरूको महिमा गाइएको छ। वल्लभ बाबालाई भनिन्छ। गायन पनि गरिन्छ- एक गोपीवल्लभका अनेक गोप-गोपिनीहरू। सत्ययुगमा त गोपिका आदिको कुरा नै हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरू विशाल दूरादेशी बुद्धि बनेका छौ। बुद्धिको ताला खुलेको छ। यस जन्मको जीवन कहानीलाई तिमी राम्रो सँग जान्दछौ। हरेकलाई नशा रहन्छ नि। यति बेला बिडला छन्, उनलाई आफ्नो धनको नशा होला। सम्झनेछन्- म सबैभन्दा धनवान् हुँ। तर तिमी जान्दछौ- जो आज धनवान् छन्, उनीहरू भोलि फेरि गरिब बन्छन्। तिमी र अन्य मनुष्यहरूको बुद्धिमा रात-दिनको अन्तर छ। कसैलाई केको नशा, कसैलाई केको नशा रहन्छ- म फलाना हुँ, यस्तो हुँ....। यिनलाई (ब्रह्मालाई) पनि नशा थियो नि- म ठूलो जौहरी हुँ। अहिले सम्झन्छन्, ती सबै नशा काँडी समान हुन्। तिमी बच्चाहरूलाई कति नशा चढेको छ! उनीहरू सम्झन्छन्- हामी कमाउँछौ फेरि हाम्रै छोरा-नातिहरूले खानेछन्। यहाँ त त्यो कुरा छैन। तिमीलाई थाहा छ- हामी बेहदका बाबालाई जानेर उहाँबाट वर्सा प्राप्त गरिरहेका छौं। जसको प्रारब्ध हामीले नै फेरि जन्म जन्म पद प्राप्त गरिरहनेछौं। छोरा-नाति आदि सबै यहाँ पुरुषार्थ गरिरहेका छन्। हाम्रो सन्ततिहरूले खानेछन्- यस्तो ख्याल त्यहाँ रहँदैन। सम्झन्छन्, अविनाशी राजाई छ। यहाँ त राजाहरू सम्झन्छन्- छोरा-नातिहरूले खानेछन्। तिमी अहिले बाबा सँग यति धेरै वर्सा लिन्छौ, यस्तो कर्म गर्छौ जो २१ जन्म त्यसको फल मिलिरहन्छ। छोरा-नातिको ख्याल रहँदैन। उनीहरूले पनि यहाँ नै वर्सा पाउँछन्। तिमीलाई कति ज्ञान छ, मानिसहरूले त केही पनि जान्दैनन्। गड

फादर, जसलाई यति याद गर्छन्, अवश्य उहाँबाट यति धेरै सुख मिल्छ। गायन गर्छन् हैन— हे परमपिता परमात्मा दया गर्नुहोस्। उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ, उहाँ सुप्रिम हुनुहुन्छ। जन्म-मरणरहित हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई परम आत्मा अर्थात् परमात्मा भनिएको हो। सबै आत्माहरूको रूप उस्तै छ। जस्तो जस्तो पुरुषार्थ गर्छन्, त्यस्तै पद पाउँछन्। यिनको आत्माले राम्रो पढ्छन् त्यसैले नारायण बन्छन्। कुनै फेरि फेल हुन्छन्, त्यसैले राम बन्छन्। आत्मा नै बन्छ नि। तिम्रो आत्माले सम्झन्छ— मैले परमपिता परमात्मा सँग राजयोग सिकिरहेको छु। आत्मा फेरि आएर नयाँ चोला धारण गरेर पार्ट बजाउनेछ, नरबाट नारायण बन्छ। यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ। त्यहाँ कोही पनि पतित हुँदैनन्। ज्ञान कसले दिने? पतित-पावनलाई यहाँ याद गर्छन्। ठिकै छ, मानौं गंगा पतित-पावन हुन्, फेरि पनि उनले राजयोग त सिकाउन सक्दैनन्, बाबा त राजयोग सिकाउनुहुन्छ नि। यो सारा रहस्य आदिबाट लिएर अन्त्यसम्म तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ।

तिमी सबै पढ्न त एउटै क्लासमा पढ्छौ, तर नम्बरवार छौ। सुरु-सुरुमा ३०० को भट्ठी थियो। गौशालामा हजारौंको संख्यामा गाईहरू छन् भने कसैले सम्हाल्न पनि सक्दैन। भट्ठी पनि थोरैको बन्नु थियो। त्यसमध्ये कोही त चलिरहेका छन्, कोहीले छोडे। कुनै बच्चाहरूले सम्झन्छन्, हामी सुरुबाटै भएको भए राम्रो हुन्थ्यो, तर यस्तो पनि हुँदैन। पुराना-पुरानाहरू पनि कति भागन्ति भएर गए! २५-३० वर्ष चल्नेहरूले पनि यति याद राख्दैनन्— उहाँ बेहदका बाबा हुनुहुन्छ, जसबाट वर्सा प्राप्त हुन्छ। बाबा स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, सेकेन्डको कुरा हो। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मैरो बनेपछि स्वर्गको मालिक बन्छौ। जीवनमुक्ति त राजा-रानीले पनि पाउँछन्, प्रजाले पनि पाउँछन्। गायन गरिएको छ— सेकेन्डमा जीवनमुक्ति। जो बच्चाहरूले पूरा पढ्दैनन्, उनीहरू के गर्छन् होला? चञ्चलता। कुनै बच्चाहरू त बडो आज्ञाकारी हुन्छन्। पिताले भन्दा पनि राम्रो पद पाउँछन्। पिता २००-३०० कमाउनेवाला होला, बच्चा लखपति बन्न सक्छ। त्यसैले अलौकिक सम्बन्धमा पनि यस्तै हुन्छ। ७ दिनको बच्चा पनि २५ वर्ष चल्नेहरूभन्दा अगाडि जान सक्छ। नम्बरवार त हुन्छन् नै।

तिमी वास्तवमा सबै सजनीहरू हौ, एक साजनलाई याद गर्छौ। तिमी जान्दछौ— बाबा आएर हामीलाई सुखधामको वर्सा दिनुहुन्छ। लौकिक पति भए पनि याद उहाँलाई नै गर्छन् जो पतिहरूको पति हुनुहुन्छ। पारलौकिक साजनले अमृत पिलाउनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई याद गरिन्छ, फेरि तिमी स्वर्गको मालिक बन्छौ, त्यसपछि त्यहाँ कसैलाई याद गरिदैन। अहिलेको पुरुषार्थबाट तिमी २१ जन्म प्रारब्ध प्राप्त गर्नेछौ। तिम्रो बुद्धि कति खुलेको छ! त्यो पनि नम्बरवार, त्यसैले बादशाही पनि नम्बरवार लिन्छौ। तिमीलाई सबै सम्झाइएको छ। यहाँ राम्रो सँग पढाइ पढेपछि तिमीले पद पनि त्यति नै उच्च पाउँनेछौ। नत्र त अनपढले, पढेकाहरूको भारी उठाउनु पर्छ। यसमा पुरुषार्थ धेरै राम्रो सँग गर्नु छ। अहिले समय राम्रो छ पुरुषार्थ गर्नको लागि। तिमीलाई थाहा छ— जहिलेसम्म बाँच्नेछौ, तबसम्म ज्ञानामृत पिउनु छ अथवा पढ्दै रहनु छ। कलमी लागिरहन्छ। कसैले तुरुन्तै सम्झन्छ भने थाहा हुन्छ उसको पद राम्रो देख्रमा आउँछ, राम्रो समीपको फूल छ, तन-मन-धन अर्पण गरेर बसेको छ, सेवामा राम्रो सँग लागेको छ। सम्झन्छ— आफ्नो समय जति सेवामा दिनेछु, त्यति फाइदा हुन्छ। जसरी बाबा हामी ज्ञान नेत्रहीन अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु भएको छ, त्यस्तै हामीले पनि बन्नु छ। तिमी एक-अर्काको लट्ठी बन्दछौ। अन्धो बनाएको छ रावणले। यो तिमीलाई सम्झाइएको छ— युतिबेला सारा दुनियाँ लंका हो, सबै शोकवाटिकामा छन्। नाम राखिएको छ अशोक होटल, त्यहाँ खुब मौज मनाउँछन्। जसले काग्रेसलाई मदत गरे उनीहरू सुख पाइरहेका छन्।

अहिले तिमी जान्दछौ— बाबा आउनु भएको छ। महाभारत लडाइँ सामुन्ने खडा छ। यो त लाग्नु नै छ जबकि गेट खुल्ने समय हुन्छ। द्वापरको त कुरै होइन। अहिले त घोर अन्धकार छ नि, हैन? ब्राह्मणहरूको रात अब पूरा भइसकेको छ, बाबा आउनु भएको छ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले मात्रै जान्दछौ। स्कूलमा पढ्नेहरूमा कसैले त धेरै राम्रो मार्क (अइक) ल्याउँछन्, कोही फेल हुन्छन्। फेलको निशानी हो चन्द्रवंशीमा जान्छन्। रामलाई क्षेत्रियको निशानी दिएका छन्। अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्। लव-कुशको बारेमा के-के कुरा बसेर सुनाउँछन्। कति झटो दोष लगाएका छन्। गायन छ— राम राजा, राम प्रजा, धर्मको उपकार छ। फेरि यी सबै कुरा कहाँबाट आए? यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। तिमी जान्दछौ— यो ज्ञान नम्बरवार हाम्रो बुद्धिमा छ। स्टुडेन्टलाई बहुत तीव्र पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। हामी गड फादरका स्टुडेन्ट हौं। टिचरलाई कसले याद गर्दैन! हामी हौं पतित पावन गड फादरका स्टुडेन्ट। यसमा

पिता, टिचर, सतगुरु तीनै आउँछ। तिमी सबै सीता हौ नि। रावणको शोक वाटिकामा परेका छौ। निराकार गड फादर ज्ञानका सागर नलेजफुल हुनुहुन्छ। कृष्णलाई अथवा लक्ष्मी-नारायणलाई यस्तो भनिदैन। उनीहरूको महिमा नै अलग छ। गीतमा पनि गाउँछन्- उहाँको महिमा अपरमअपार छ, जसले यस्तो बनाउनुहुन्छ। तिमी भन्दछौ- बाबा, हामी हजुरबाट पूरा वर्सा लिनेछौं। हजुर कति मीठो हुनुहुन्छ, कति प्यारी हुनुहुन्छ! लक्ष्मी-नारायण कति मीठा छन्, कति प्यारा छन्! उनीहरूको चित्र हेर, सदैव मुस्कुराएको देखाउँछन्। तिमी जान्दछौ- देवताहरू यही सृष्टिमा नै थिए। अहिले कहाँ छन्? तिमी सबैलाई बताउन सक्छौ- यो उनको अन्तिम जन्म हो। फेरि कृष्ण बन्छन्। अहिले कृष्णपुरी स्थापना भइरहेको छ। कृष्णले पनि राजयोग सिकिरहेका छन्। तपाईं पनि कृष्णपुरीमा जान चाहनुहुन्छ भने राजयोग सिक्नुहोस्। लक्ष्मी-नारायण भन्दाखेरि मानिसहरू अलमलिन्छन्। कृष्णलाई त झूलामा झुलाउँछन्। पूजा लक्ष्मी-नारायणको गर्छन्। उनको बाल चरित्र केही पनि छैन। राधा-कृष्ण फेरि कहाँ गए, के भयो- केही पनि थाहा छैन। राधा-कृष्ण आपसमा भाइ-बहिनी थिएनन्। अहिले राधा-कृष्णको राज्य त छँदै छैन। द्वापरमा पनि उनको राजधानीको बारेमा कहाँ थाहा थियो र! त्यसैले यी सबै कुरा बुझ्न धेरै राम्रो बुद्धि हुनु पर्छ। लिटरेचर बनाउनमा पनि मेहनत लाग्छ। विष्णुका अलङ्कार देखाउँछन् तर वास्तवमा विष्णुका यी अलङ्कार हुँदैनन्। विष्णु वा लक्ष्मी नारायणलाई शङ्ख कहाँ हुन्छ र! त्यसैले हामी के लेख्ने? मानिसहरू त केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। शङ्ख त तिमीहरू संग छ। त्यसैले अलङ्कार अवश्य ब्राह्मणहरूलाई दिनु पर्ने हुन्छ। भन्नेछन्- यी ब्राह्मण फेरि कहाँबाट आए? बुझ्न सक्दैनन्। तिमीले सम्झाउन सक्छौ- हामी ब्राह्मण स्वदर्शन चक्रधारी हौं। यी सबै कुरा सम्झाउनको लागि बडो विशाल बुद्धि हुनु पर्छ। प्रजामा जानेवाला मोटो बुद्धिहरूले बुझ्न सक्दैनन्। सम्झाउनको लागि धेरै नै कठिनाइ हुन्छ। बाबा लैखु पनि हुन्छ- सिकीलधे स्वदर्शन चक्रधारी ब्रह्मा मुख वंशावली। फेरि पनि तिम्रो पास अलङ्कार कहाँ छ! चित्रमा देवीहरूलाई तेस्रो नेत्र दिएका छन्, तर उनीहरूको त तेस्रो नेत्र छँदै छैन। तिम्रो अब तेस्रो आँखा खुलेको छ। तिमी शक्तिहरूको महिमा हो। जगत अम्बा छिन् भने बच्चाहरू पनि साथमा होलान्। धेरै संख्या माताहरूको छ। माताहरूलाई नै माथि उठाउँछु। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो समय सेवामा सफल गर्नु छ। तन-मन-धन सबै अर्पण गरेर जबसम्म बाँचिन्छ, पढाइ पढ्दै रहनु छ।

२) आपसमा एक-अर्कालाई ज्ञानद्वारा पालना गर्नु छ। यस्तो कुनै पनि कार्य गर्नु हुँदैन, जसबाट बाबाको अवज्ञा होस्।

वरदान:- विशेषताको बीजद्वारा सन्तुष्टता रूपी फल प्राप्त गर्ने विशेष आत्मा भव यस विशेष युगमा विशेषताको बीजको सबैभन्दा श्रेष्ठ फल हो “सन्तुष्टता”। सन्तुष्ट रहनु र सर्वलाई सन्तुष्ट पार्नु, यही नै विशेष आत्माको लक्षण हो। विशेषताहरूको बीज अथवा वरदानलाई सर्व शक्तिहरूको जलद्वारा सिञ्चित गर्यो भने बीज फलदायक हुन्छ। नत्र विस्तार भएको वृक्ष पनि समय प्रति समय आउने तूफानहरूमा हल्लिँदा-हल्लिँदा टुट्छ अर्थात् अघि बढ्ने उमंग, उत्साह, खुशी वा आत्मिक नशा रहँदैन। त्यसैले शक्तिशाली बीजलाई विधिपूर्वक फलदायक बनाऊ।

स्लोगन:- अनुभूतिहरूको प्रसाद बाँडेर असमर्थलाई समर्थ बनाइदिनु नै सबैभन्दा ठूलो पुण्य हो।